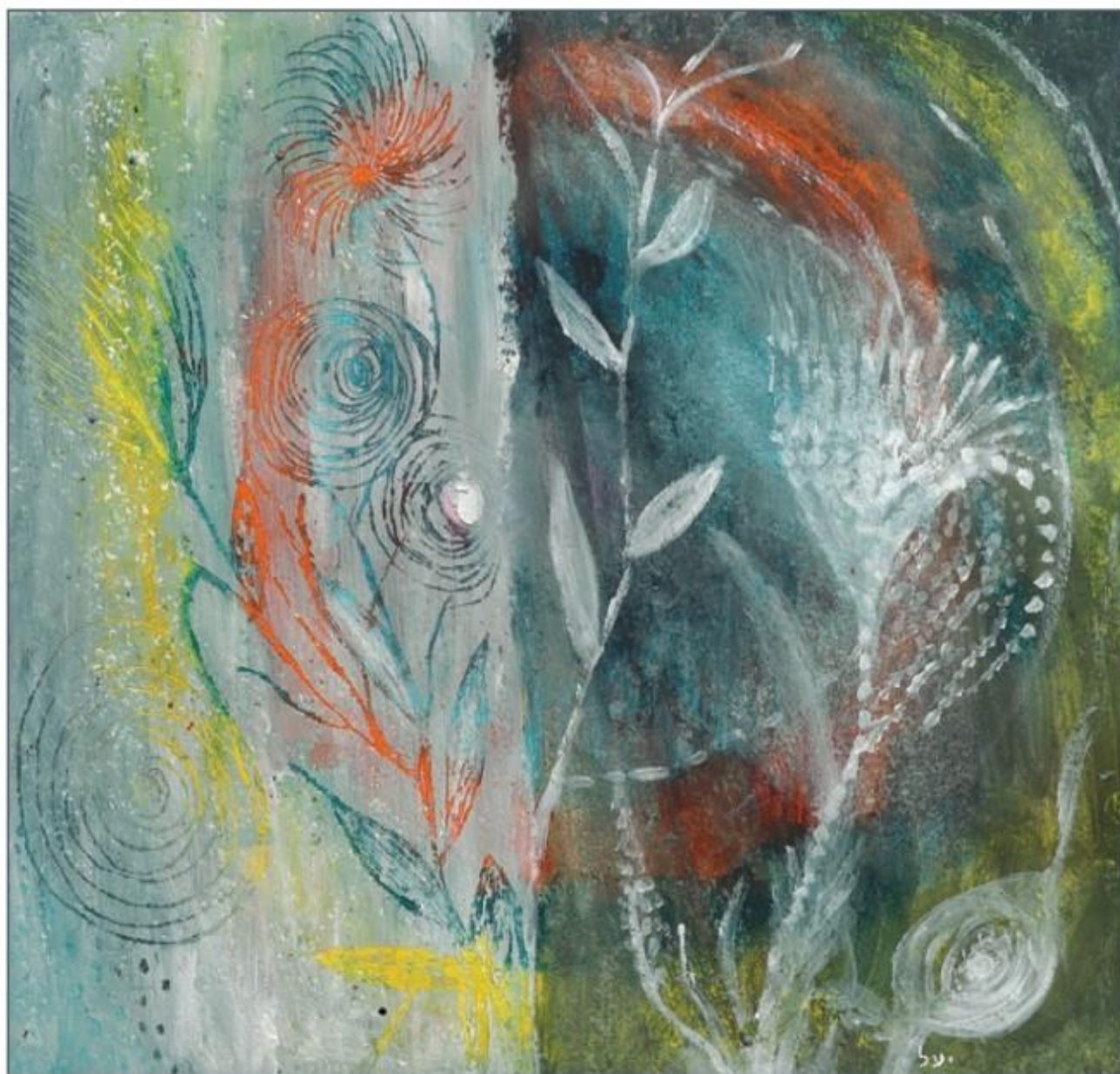

עלון קיבוץ ניר דוד (תל עמל)

מתוך לוח השנה החדש (תשפ"ה) שציירה ויצרה יעל ברקוביץ'
ניתן להזמין אצלה

מה בעלון

בעלון כתבות וצילומים העוסקים בהיבטים שונים של החיים שלנו, בימים אלו ובעבר.

נשמח להדים ותגובות על החומרים המתפרסמים, גם אנקדוטות. למשל, **ערן הלוי** כתב לי אחרי המחקר של **דרור סגל** בנושא התארגנות הקיבוץ למצבי חירום. ערן זכר שהמרתף של בית אלומה (אחר כך בית צוקים, אלונים, שלהבת, נשרים ועוד....) שימש בשנות ה-60 כמחסן תחפושות, ואימו **אטקה הלוי** תפרה תחפושות לילדים. שאלתי מספר אנשים אם הם זוכרים זאת, וחוף מאדם אחד – אף אחד לא זכר. הנה, הזכרנו. מכאן קהילת ניר דוד שולחת ברכות חמות לבנים והבנות הראשונים מקבוצת כפיר שהתגייסו לצבא:

אורי כהן, ליאון להב, ליבי ורדי ונדין גופר

עלון מס. 3 בשנת 2024, מס. 2293 למניין עלוני הקיבוץ

שותפים לעלון: אורי קלס / אליהו פז / אסנת דגני / אתי חן ברייר / דרור סגל
יפתח רצון / לאה להב / מעיין קרונר / נורית רצון / נעמה קול / עידו גופר / ענת שורץ
רוני גופר / רונן ברייר / שירה סבר
חוגגים יום הולדת עגול: גבריאל גולדשטיין / גלי עסיס / מתן בז'רנו / נדב שלם
עמליה יכין

עיצוב הלוגו החדש: עדי מידה
מנדלה: יעל ברקוביץ'
תמונות: ארכיון ניר דוד / אתי חן ברייר וצלמי ליל כוכבים / עידו גופר / פרטיים / תרבות
הבאת העלון לדפוס: כרמית נגלר
תודה מיוחדת ליהודית אייל על חומרי הארכיון ועל ההגהה

עורכת: סמדר יחיאלי
עלון פנימי, כל הזכויות שמורות

אוגוסט 2024

קבוצת "כפיר" – מסיימת י"ב כיתות

ברכת ההורים

בנות ובני קבוצת "כפיר" היקרים לנו

נולדתם לכם, כולכם, סביב השנים 6-2005 ואיתכם נולדה קבוצת הורים אוהבת, חרדה, בוטחת, משתאה, משתדלת, מצליחה, מפשלת...

או כמו שהגדיר המדע; "הורים מספיק טובים".

לא גדלתם בבית ילדים, לכל אחד מכם ביתו שלו, אך גם קיבוץ הוא בית ואתם פוסעים כבר 18 שנים באותה שדירת פיקוסים, אוכלים באותו "חד"א", שוחים באותו אסי, וכל מה שמסביב.

אנחנו, ההורים, קצת פה, קצת שם, לצידכם.

הערב אנו חותמים עוד שלב במסע המשותף, שהתחיל במשפחתון על שפת הנחל, נמשך במסע קאייקים לאורכו, התמיר אל גאון הירדן ודומיו והנה, לכאן הגענו.

אנו רואים אתכם מתפתחים, מתעצבים וגדלים להיות בנים ובנות אחראיים, שאפתנים, מעורבים, תומכים, רגישים ושייכים. וכן, גם בעלי דעה עצמאית ומרדניים לעיתים.

אנחנו, ועימנו קהילה אוהבת, יודעים שחוצרות הדעתנות הן בעצם מחושים רכים אל העולם. והקוצים? הקוצים הם נבטים של כנפיים.

עתה מסתיימת לה תקופה מרגשת, בה, לצד לימודים ובגריוות, השתלבתם באופן מעורר הערכה בענפי הקיבוץ; החינוך, המדגה, הכלבו ועוד. והענפים מצידם ידעו להעניק לכם תחושת שייכות ומשמעות.

עכשיו אתם יוצאים אל מרחבים חדשים, מי לצבא, מי לשנת שירות.

אנו מייחלים עבורכם מציאות, שכמו שהינה מאתגרת, כך היא גם מעניינת, חומלת ותומכת ככל הניתן. אנו בוטחים בכם, שתדעו תמיד להיות חלק פעיל ומשפיע על הסובב אתכם. בהיותכם תבנית נוף מולדתכם, תדעו לחפש או אף ליצור את ההזדמנות לגשר, את תוואי הזרימה המקיפה וההוגן ביותר, את פסגת ההר ואת הגדה לנוח בה, בצילו.

היכן שתהיו, בכל אשר תלכו, כל מבטחינו וכל אהבתנו שלוחים אליכם והולכים עמכם.

בשם ההורים – לאה להב

יובל פירדמן – יוצאת לשנת שירות בפנימיית הפרדס

עמנואל מידה – מתגייסת לצבא

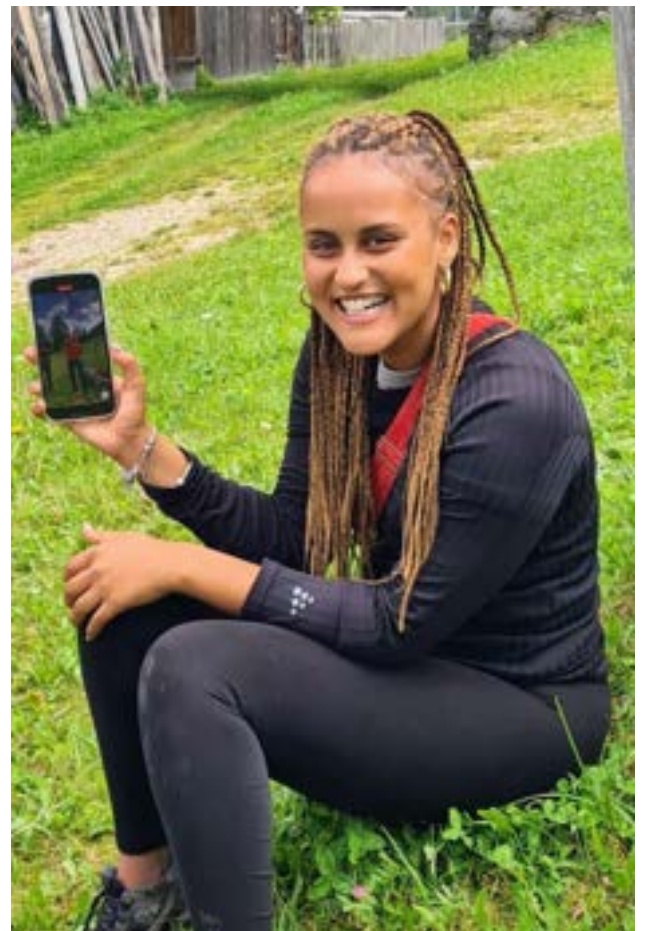

סהר צרפתי – מתגייס לצבא

יובל רבטל – יוצאת לשנת שירות
בקיבוץ גבולות

יעל פז – יוצאת לשנת שירות בקיבוץ ניר יצחק

יובל כהן – מתגייסת לצבא

ליאון להב – מתגייס לצבא

רוני זמלן – יוצאת לשנת שירות בחיפה

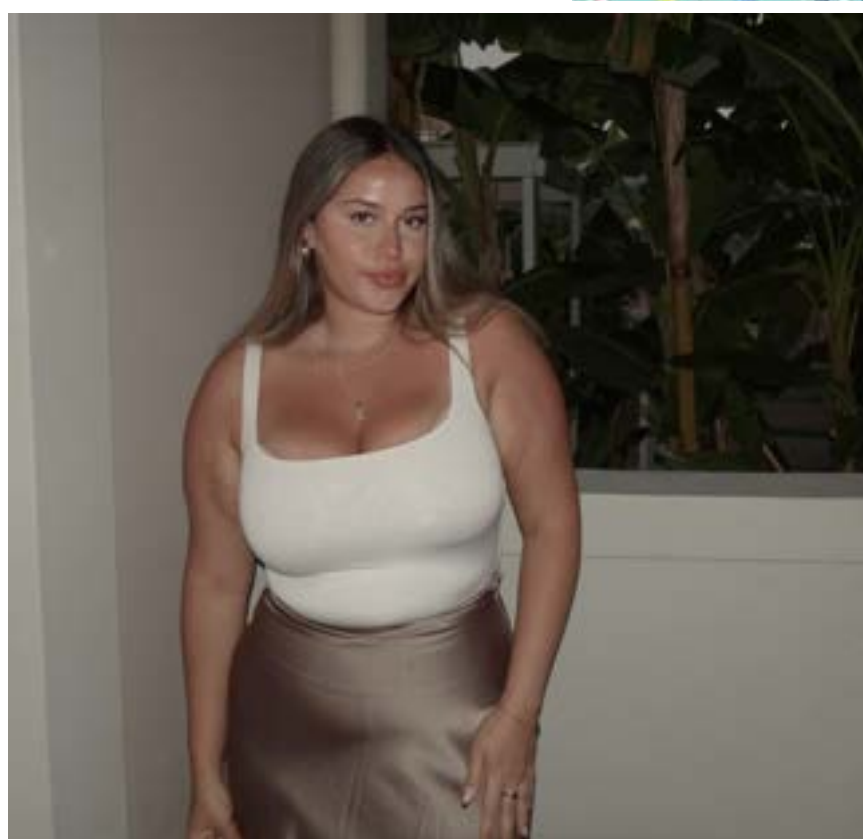

יובל ויטמן – יוצאת לשינת שרות
בקיבוץ מפלסים

נגה שרמן – מתגייסת לצבא

יערה וגנר – יוצאת לשנת
שירות בכוכבי המדבר

רומי רוזנשטיין – מתגייסת לצבא

מאיה רבטל – יוצאת לשנת שירות
במכינת רבין בחיפה

ונזכור את אושרי כהן ז"ל
מקבוצת כפיר,
שנשאר ילד בן שמונה
וחמישה חודשים

שירה סברנסקי – יוצאת לשנת שירות
בעמותת עמיחי

שיחה עם רונן ברייר, מנהל קהילת ניר דוד

הצג בבקשה את עצמך

אני בן 59, מנהל קהילה מפברואר 2023 (שנה וחצי). התפקיד האחרון שלי בניר דוד היה ניהול משאבי אנוש (שנים 2000-1997), השנים של הסדרת תקנון עבודה. משנת 2000 אני עובד כמנהל קהילה בקיבוצים שונים. לפני שנה וחצי הייתה אלי פנייה, לקחת את ניהול הקהילה כאן. שקלתי והחלטתי שזה הזמן המתאים. בצבר הזמן אני יכול להגיד שלנהל את הקהילה שאני חי בה, שונה ממה שחשבתי, מהבחינה החיובית. כלומר, קל יותר ממה שחשבתי שיהיה. יש פחות חיכוכים ממה שציפיתי, אני חושב שזה קשור לאופייה של הקהילה ולאופי שלי – אנחנו מצליחים לצלוח את חילוקי הדעות והחיכוכים שכן עולים. בניר דוד הרבה שנים היה מנהל קהילה שבא מבחוץ, אבל אני לא מקומי יחיד שממלא תפקיד ניהולי בקיבוץ; יש שורה של מנהלים שהם חברים, וכל תפקיד של ניהול בקהילה, הוא גם תפקיד חברתי, ובעיני יש יותר יתרונות מחסרונות לכך שבעלי תפקידים הם גם חברים בקהילה. אני רואה את זה כביטוי לחוסנה של הקהילה.

איך אתה מוצא את המערכת הניהולית שלנו?

כשאני מסתכל על המערכת של ניר דוד, אני רואה מערכת גדולה וענפה, יותר מבקיבוצים האחרים שבהם עבדתי. היא מערכת מסועפת, אבל לא מסואבת. היא מערכת מורכבת, יש בה הרבה בעלי תפקידים אבל בעיני זה חלק מהחוסן והחוזק של הקהילה. בניר דוד יש הון אנושי שלא פגשתי בקיבוצים אחרים, וזה אומר שיש עם מי לעבוד, ויש גם אפשרות כלכלית להשקיע בקהילה. השילוב הזה מאפשר למערכת לתת מגוון של שירותים לקהילה. בהקשר הזה, יש טענה שנשמעת לא מעט, על ריבוי ממלאי תפקידים בקהילה. אני מודע לאמירות, פחות לעובדות. הציפיות שיש לקהילת ניר דוד מעצמה, והדברים נכתבו במסמך של תעודת הזהות היישובית, והגידול בתקציבים השנתיים לסקטורים השונים – הם ביטוי לרצון לקדם, לטפח ולהשקיע בקהילה. אם זה בתחום החינוך, הנוי, הרווחה והבריאות של החברים, אם זה בשיפור השירותים – כולבו, חדר אוכל, מכבסה. אם מגדילים את המערכת – בסוף זה מצריך משאבי ניהול.

אני חושב שמבחינת מספר ממלאי התפקידים בכורת הזו, יש הרבה אנשים, אבל אם מחשבים את מספר המשרות, זה לא נכון, כי אף אחד מאיתנו אינו עובד במשרה מלאה. בסוף, כְּשֶׁמְכַמְתִּים את מספר המשרות המלאות ביחס לגודלה של הקהילה רואים מדדים תקינים.

אתם כהנהלת הקיבוץ, האם יש לכם איזה שהוא מדד לגבי רמת האמון של הציבור בכם?

קשה למדוד את זה. באופן טבעי יש טענות כלפי ההנהלה; אתם לא עושים מספיק, למה אתם לא עושים בתחומים אחרים. כחלק מהמהלך של גיבוש הסכמות העברנו סקר בין החברים, בין היתר לגבי שביעות רצון ואמון מההנהלה. לראייתי, ניר דוד הוא קיבוץ שמנוהל, האנשים לא מגיעים פה למתיחויות כמו שקורה בקיבוצים אחרים. הגופים שמתפעלים את הקהילה קובעים סדר עדיפויות בניצול המשאבים, שהם תמיד מוגבלים ביחס לצרכים, ותמיד יהיו אנשים שירצו לחלק אחרת את העוגה. אבל אני חושב שההנהלה ומנהלי הענפים מייצרים סדר יום עם הפנים לחבר. תאום ציפיות בין הציבור למנהל הענף הוא הבסיס לשביעות רצון ואמון, נצטרך להשקיע בכך יותר.

לגבי מיסי קהילה. האם המיסים אצלנו נמוכים / גבוהים / סבירים ביחס לקהילות אחרות?

המיסים בניר דוד אינם גבוהים. יש קיבוצים רבים שהמיסים גבוהים יותר ורמת השירותים לקהילה נמוכה בהרבה משלנו. יחד עם זאת צריך לשאוף לשיפור השירותים ללא עלייה במיסים.

צייר קווים לקהילת ניר דוד

קהילת ניר דוד בהחלטות הפנימיות שלה, יצרה סדר עדיפויות שבו היא בחרה להשקיע את הכסף שלה בשיפור השירותים לחברים ובחיי הקהילה. להחלטה הזו יש ביטוי בהגדרות תפקידי הניהול ובתקציבים השוטפים. הקהילה שלנו מונה כ- 850 נפש. היא מורכבת מאוכלוסיות שונות, הדורשות, בצדק, תשומת לב, משאבים וניהול.

האתגר שעמו התמודדה הקהילה בשנה שעברה היה איחוד הסטאטוסים, שהיה מבצע רחב, שהקיף הרבה אנשים, ולקח הרבה זמן למצות אותו. בשנה שעברה עברו לחברות מלאה גם משפחות מההרחבה, וגם משפחות שהיו במעמד של עצמאות כלכלית, והמהלך הזה היה חשוב ביותר עבור החוזק הפנימי של ניר דוד, כי קיבוץ צריך להתנהל מול חבריו שהם במעמד אחד.

בעיני האתגרים לשנים הקרובות הם המשך הצמיחה הדמוגרפית תוך כדי עדכון ההסכמים הפנימיים. בנינו מהלך רב שנתי, שמטרתו בכל שנתיים-שלוש לפתוח פעימה של קליטה ובנייה, דבר שישליך על כל מעגלי החיים בקיבוץ, החל מבתי ילדים, דרך גידול באוכלוסייה שעשויה לשנות את פני הקיבוץ. הצמיחה הדמוגרפית גם תחייב התאמה של כל סל השירותים הניתנים לקהילה. המהלך הזה מאתגר; כי אנחנו רוצים לגדול, רוצים לקלוט את הבנים שלנו, אבל תוך בקרה וניהול נכון.

האתגר הנוסף העומד לפתחנו, לפתח דרכים שבהם נשמור על אורחות החיים שהחלטנו לגביהם, מה שנקרא "גיבוש הסכמות". זהו תהליך שבו אנו נדרשים לחדד מהם הדברים החשובים לנו כקהילה כדי שניתן גיבוי למי שאמור ליישם את אותם החלטות. אני רואה בתהליך הזה עדות לחוסנה של הקהילה שמסוגלת לדבר על נושאים שנויים במחלוקת.

מצד שני, רונן, עוד טענה שנשמעת בציבור, אין אכיפה בניר דוד, אין מנגנונים המסוגלים להתעקש, לעמוד על ההחלטות של הקיבוץ.

זו טענה שנשמעת, שתמיד תשמע, והיא תמיד תהיה צודקת. נשאלת השאלה מהן הסיבות לכך שלא עומדים בהחלטות, או מתקשים ליישמן. אפשרות אחת היא שיש החלטות שאינן רלוונטיות לחיינו כיום. אפשרות נוספת, כדי ליישם החלטה, אתה צריך להרגיש שהציבור איתך. לכן צריך לחדש את הדיון הציבורי בנושאים האלה כדי לתת תוקף וגיבוי לרצון הרוב ולמי שתפקידו לשמור על קיום ההסכמות. לדוגמא, בנושא נסיעת רכבים בקיבוץ, יש רוב המתנגד לכך, אבל לא התנהל דיון ציבורי בנושא. נכון שהמזכירות העלתה הצעות לפיקוח, אבל הציבור לא עסק בנושא הזה. אחרי גיבוש עקרונות על פיהם אנו חיים (תעודת זהות), עכשיו אנחנו בשלב שבו החיים המשותפים יהיו יותר מוכוונים החלטות. כרגע הוגדרו 4-5 נושאים כאלו והם על השולחן, ותמיד יעלו סוגיות חברתיות נוספות. בימים אלו מתבצע מהלך ראשון – תיחום דרכים ללא קלברקים, וזה גם מבחן לעצמנו, אם נדע לעמוד בהחלטה שאולי אינה נוחה לחבר הפרטי, אבל מחוייבת למען בטיחות וביטחון לאנשי וילדי הקהילה.

הנושאים החמים בהם עוסקים, הם: כלבים, סאבלטים, קמינים ונסיעת רכבים וחנייה בתוך הקיבוץ. חלק מהתהליך הציבורי, הוא לגייס חברים שיובילו את העיסוק בנושאים האלו ויכינו הצעות שיובאו לדיון בכלל הציבור, ומשם להחלטות משותפות. אני מאמין שחבר ירגיש לא נוח להפר החלטה שהתקבלה לאחר עיסוק ודיון ציבורי. לצערי לא ראינו יותר מדי התנדבות.

רונן, אתה מרגיש שיש תחומים בקהילת ניר דוד שקיים בהם לחץ חברתי פנימי; מודעות, רגישות, הבנה שהקהילה מקבלת על עצמה קווים אדומים?

בוודאי. בנושא מרכזי, האסי. כבר קצת שכחנו, אבל לפני שנתיים-שלוש התכנסנו וקיבלנו על עצמנו חוקים מאוד נוקשים (להגביל את איזורי הרחצה, לא להזמין אורחים ועוד איסורים), ובמבחן התוצאה, הקהילה עומדת בחוקים הקשים שקיבלה על עצמה. נכון, הגענו להחלטות האלו מתוך משבר מאוד גדול, אבל בפועל הקהילה שומרת על ההחלטה ועל עצמה.

צינת כמה פעמים את החוסן של קהילת ניר דוד. איך הוא בא לידי ביטוי?

אולי המשברים סביב האסי תרמו להגברת הלכידות, אבל על כל מקרה, יש בקהילה הרבה אנשים בעלי יכולות שגם מוכנים לקחת על עצמם פעילות ציבורית. זה לא קיים בהרבה קיבוצים. תראי מי מנהל את הענפים הקהילתיים והעסקיים, מי עובד במקומות האלה, מי לוקח חלק בוועדה – רובם חברי קיבוץ, ואני רואה את זה כביטוי לעוצמה הקהילתית.

באלו תחומים עוסק מנהל קהילה?

תחום הפעילות העיקרי של מנהל קהילה הוא ניהול הענפים שנותנים שירות לציבור; לעזור לענפים להתנהל כל פעם יותר טוב גם מבחינה כלכלית וגם מבחינת היקף הפעילות שהם נותנים לקהילה. ביום יום אני עוסק בפעילות השוטפת של הענפים הגדולים שנותנים שירות, כמו החינוך שמתאפיין בהרבה תהפוכות, חדר האוכל שהעברנו לאחריותנו מהתירות לפני שנה, זהו ענף שצריך לוודא שהוא עולה על דרך המלך, הכולבו שהולך ומשתפר, המכבסה נותנת שירות טוב שחשוב לקהילה, יש אצלנו מערך גדול מאוד של בריאות ורווחה, תשתיות אחזקה ובינוי, וכל אלו דורשים עבודה שוטפת. אני חושב שיש לנו מנהלי ענפים טובים, שיודעים את תפקידם ומכירים בחשיבותם לציבור. אנחנו עובדים על תכנית רב שנתית של טיפול בתשתיות ובשיפורן. חלק מנושא זה הוא להוציא תשתיות שעוברות מתחת למגרש של חברים. יש תכנית של אחזקת מבני ציבור; בתי ילדים, חדר האוכל, גם שטחי ציבור. צריך לעבוד לפי תכנית מסודרת ולעמוד בהרבה לחצים. שטח הקיבוץ גדול מאוד, והוא הולך וגדל, ועימו גדלים שטחי הנוי ותשתיות נוספות, מה שמחייב אותנו לתכנן מחודש של חצר הקיבוץ. לתפיסתך, מנהל קהילה יכול להיות יותר חברתי או יותר כלכלי-תפעולי, או שמחוייב המציאות שהוא שילוב של השניים?

קודם כל, מחוייב המציאות שהוא שילוב של השניים, כמו כל ממלא תפקיד בקיבוץ. אפילו מרכז משק שהוא, כביכול, רק כלכלי, ילך לאיבוד אם יוותר על הראייה הקהילתית. כמנהל קהילה, עלי להתאים עצמי לציפיות והצרכים שהם שונים בכל קהילה. עלי להקשיב לניואנסים דקים ולתרגם אותם לדגשים הכלכליים והחברתיים של אותה קהילה. אם ניקח את זה לקהילת ניר דוד, אצלנו יש משקל גדול מאוד לצד החברתי. הקהילה דורשת כל הזמן עוד משאבים, יש דרישה מתמדת של הקהילה להגדיל את היקפי השירותים, אבל עלי מוטלת החובה לדאוג שלא תהיה פריצה של מסגרת התקציב. לאחרונה עשינו סיכום חצי שנתי ומצבנו טוב ביחס לתקציב השנתי.

מילים מסכמות לקהילה:

אני רואה את החוזקות ואת ההצלחות של הקהילה שלנו ורואה את הפוטנציאל שלה. הדגש הוא איך לנהל נכון את התהליכים כדי שנבחר נכון את התחומים החשובים והמרכזיים שבהם אנו רואים את חיינו המשותפים.

תודה רבה רונן, פרשת תמונה רחבה ומורכבת של הקהילה ושל העשייה שלך ושל ממלאי תפקידים נוספים. יישר כוח.
סמדר יחיאלי

ברכות למשפחות שעברו לביתם

בשכונת הכרם

אסנת ועידן בקל והילדים

עמית ועומר אבקסיס והילדים

עמית וולך היא בתה של רחלי טייכנר-וולך,

נכדתם של יקי ומרים טייכנר.

ברכות לעמית ועומר על הגעתם לקיבוץ,

מאחלים לכם השתלבות מהירה בקהילה.

לעמית ועומר 2 ילדים: **נטע** (בן) ו**כרמי** (בת).

נברך אותם בהרחבה בעלון הבא, בינתיים ניתן

להם זמן להתמקם.

עם נורית ויפתח רצון – אסנת דגני חזרה לביקור בית

ש: לפני ארבע שנים נפגשנו לראיון ראשון מיד עם בואכם לקיבוץ. זה היה מעין מפגש היכרות שבו סיפרתם מעט על עצמכם. רק עברתם אז לביתכם הזמני (בית דן בלכר), והתחלתם לתכנן את הבית החדש בשכונת הכרם. היום אנו נפגשים שנית לבדוק ביחד האם ומה השתנה פיזית ובתחושות שלכם בקהילה ובקיבוץ. אז קודם כל, אנא ספרו קצת על עצמכם, בשביל אלה שעוד לא יצא להם לפגוש ולהכיר אתכם ומה עבר עליכם בארבע השנים האלה.

ת: הגענו לניר-דוד באוגוסט לפני ארבע שנים, באמצע מגפת הקורונה ומחאת האסי. המשאית שהובילה את החפצים שלנו נתקלה בהפגנות ליד השערים. זה היה מאוד דרמטי מבחינתנו. המעבר בתקופת הקורונה היה מורכב מבחינת ההשתלבות בבתי הספר אבל מצד שני זה היה מאוד מוצלח להעביר את הקורונה במרחב הקיבוצי הפתוח והחופשי יחסית למקומות אחרים. מאז עברנו תחנות שונות – **מאיה**, הגדולה שלנו, סיימה ממש לאחרונה שנת שירות בעמותת "נירים" בבוסתן הגליל, שנה מלאת חוויות ועוצמתיות מאוד מבחינתה. עכשיו היא מתכוננת לגיוס לצבא.

עידו עולה ל"ב. השתלב פה מצוין, יש לו חברים רבים בקיבוץ ובבית הספר, והוא מאוד אוהב את החיים כאן. הוא לא וויתר על חברי ילדותו הקודמים ומצליח לשלב בינם לבין חבריו החדשים. **הילה**, הצעירה, עולה לכיתה י'. מיד עם המעבר מצאה פה הרבה חברות וחברים והשתלבה פה נהדר. כולם מצאו עבודות לאורך השנים. מאיה עבדה בשקדיות, עידו עובד במדגה, והילה עובדת בגנים.

עברנו לבית החדש שלנו בשכונת הכרם לפני כשנה וחצי. תהליך הבנייה של הבית היה ממש מרגש מבחינתנו. לראות איך הבית שלנו הולך ונבנה מול עינינו צעד צעד. המעבר לבית החדש הביא עימו תחושת התרחבות וסיפוק רב, והעמיק את תחושת השייכות לקיבוץ. אנחנו מאוד שמחים ונהנים מהבית ומהשכונה.

התקופה האחרונה שעוברת על כולנו מחזקת אצלנו את התחושה שבחרנו מקום יחסית מוגן. יש לנו הרבה ביטחון במקום עצמו ובהתארגנות הקהילתית שקיימת פה.

יפתח: זמן מה לאחר שעברנו הנה התחלתי לעבוד בחברת בננות החוף כמנהל בית אריזה לבננות בבית השיטה, ממש קל"ב, מעולם לא יצא לי לעבוד כל כך קרוב הביתה, מבחינתי זה שיפור עצום.

סה"כ אני מרגיש מאוד בבית בקיבוץ, ותמיד הרגשתי כך. אפילו עברתי את מבחן חדר-האוכל בקלות יחסית. אני מרגיש שיש לי היסטוריה במקום הזה [תזכורת למי ששכח או לא ידע – יפתח הוא בנה של **מירי דווידזון-רצון** ונכדם של **מלכה ואברהם דווידזון**, מראשוני ובוני הקיבוץ (א.ד.)]: הפנים, בעיקר של המבוגרים יותר, מאוד מוכרים לי, גם אם לא תמיד השמות. את הדורות הצעירים והחדשים אני מכיר פחות.

נורית: אני מטפלת באמנות ופסיכותרפיסטית. אני עובדת כמומחית תחום לאבחנות נפשיות במשרד החינוך, ובנוסף יש לי קליניקה בבית שאליה מגיעים אנשים מהסביבה. עובדת איתי מטפלת מקסימה בשם חן שנותנת מענה לתושבי הקיבוץ הפונים לטיפול.

עם הזמן התרחבו המעגלים החברתיים וההיכרויות שלי בקיבוץ. הצטרפתי לוועדת הקליטה של הקיבוץ, וכך נחשפתי לחברים חדשים, רובם צעירים. מאז השבעה באוקטובר, אני שייכת לקבוצה המקצועית שנתנה ונותנת מענה רגשי ואחר בהתאם לצורך. בתחילה היתה עבודה אינטנסיבית מאוד עם המפונים שהגיעו לקיבוץ. עם חלקם ממשיך עד היום הקשר, גם הטיפול. כמשפחה אנחנו עדיין בקשר עם אחדים שחזרו בינתיים הביתה.

ש: היום כשכבר התאקלמתם ומרגישים בבית וכחלק מהקהילה, ורואים דברים יותר מבפנים, אתם יכולים לומר מה אתם אוהבים בנר-דוד ומה פחות?

ת: אנחנו באופן כללי נוטים להסתכל על חצי הכוס המלאה, ובאמת מרגישים ברי מזל להיכן שהגענו. **נורית:** על הטוב יש לנו הרבה מה להגיד – הקהילתיות, הביטחון, התרבות. יש פה המון דברים נהדרים שמתבטאים גם ביוזמות מקומיות ותת-קבוצות. אני למשל ממש מאושרת מקבוצת האומנות הקטנה שנוצרה פה – "הנקודה" (יוזמת **כלנית מלכין**). בכלל, ההתארגנות הקהילתית פה מרשימה ונעים להרגיש חלק מזה.

ש: איך אתם מרגישים בשכונה החדשה שלכם מבחינה חברתית?

ת: אנחנו מרגישים מצויין, נהנים מהאווירה והיופי שסביבנו.

ש: לסיום – מה תאחלו לעצמכם ולקיבוץ בעתיד הקרוב והרחוק?

ת: אנחנו מאחלים לכולנו ימים טובים יותר, שיחזרו כל החטופים הביתה ושנוכל להמשיך וליהנות מהקהילה ומהמקום היפהפה שזכינו לחיות בו.

תודה לנורית ויפתח על השיחה ועל החיוביות. מאחלת הצלחה והתבססות במרחב השכונתי והקהילתי, ומקווה שבביל הקהילה שלנו שנמשיך ליהנות מתרומתכם לאיכות חיינו.

נדע את העבר, גם עבור המחר – דרור סגל

חשבנו יחד עם המערכת, על סוג של מדור בעלון ששופך אור על מבנים ואירועים רחוקים, שהיו חלק מהקיבוץ בעבר, בשנים רחוקות. הקיבוץ והישוב כולו, דוהרים קדימה, בכל מובן. מטבע הדברים, האוכלוסייה הולכת ומשתנה. רבים מהתושבים הינם מצטרפים חדשים או שנולדו הרבה אחרי אירועי העבר. הישוב משנה את פניו וגם המדינה והעולם כולו. לכן חשבנו שכדאי להקדיש זמן גם לקורות העבר. מהתגובות, אנו חשים כי יש עניין רב לרבות בקרב בני קיבוץ מבוגרים, המתגוררים במקומות אחרים, אך מגלים עניין בקיבוץ ובזיכרונות מחוויות ילדותם. אנו חוזרים ומדגישים: כל נושא שמועלה במדור, ראוי למחקר ארוך, עמוק ומקיף, שאולי יתקיים בעתיד. כאן לא נוכל להקיף את כולו, וודאי שקיימת אינפורמציה נוספת, אנשים נוספים שפעלו ועבדו בעבר, תמונות וזיכרונות, אצל רבים וטובים. ללא קשר ישיר למדור בעלון, אני חוזר ומבקש ומציע, את מה שביקשנו לא פעם במוזיאונים בגן השלושה, הקשורים היסטורית לקיבוץ וכמובן בהקשר לארכיון הקיבוץ: כל מי שברשותו תמונות ישנות, מסמכים וחפצים, שלו או של בני משפחתו שהלכו לעולמם, ראשית, שימרו על הדברים ואם ניתן, העבירו אותם למוסד מתאים, לשמירה ותיעוד העבר. זה נכון גם לזיכרון כתוב או מוקלט ומסמכים נוספים.

הפעם נעסוק **בחלק מההיסטוריה של התעשייה בקיבוץ**. לרבים מתושבי הקיבוץ כיום, השם **"שפרית"**, אינו אומר דבר. אחרים זוכרים משהו במעומעם, אבל אצל חלקנו, לעיתים, עולה וצצה המילה ואנו אומרים בדרך אגב: "השארתי את האופניים ליד שפרית", או: "במגרש החנייה ליד שפרית". כנראה שהשם והזיכרון של המפעל, עדיין מוטמעים עמוק ורחוק בזיכרון. אז במה מדובר?

בשנות השישים, חיפשו פרנסי הישוב, אופציה נוספת להרחבת ענפי התעשייה והפרנסה בקיבוץ, שכללו אז בפועל, רק את מפעל המתכת וענפי חקלאות. הייטק טרם נולד ומרבית הקיבוצים התמקדו בפלסטיקה במגוון רחב של סוגים ומוצרים. פרנסי הקיבוץ חיפשו סוג של מפעל משלים, בהשקעה לא גדולה מאוד, שיספק תעסוקה גם לאוכלוסייה פחות מקצועית ומבוגרת. כך הגיעו לרעיון של רכישה והקמת המפעל.

נבחר מקום וחלל שכבר היה בנוי בחלקו ושימש ככלבו מצפון לנגריה. בוצעו עבודות רבות של שיפוץ והתאמה, חשמל, מים ומערכות אוויר וקירור. המכונות נרכשו תחילה ממר ברוך, בעל מפעל "ברלט". נערך סקר שוק לביקוש בארץ ובחו"ל ולפוטנציאל הייצור של המפעל. חלק מהמכונות יוצרו על אדמת גרמניה ולכן התעורר מחדש הוויכוח על רכישות מגרמניה. לבסוף ולאחר קשיים ולבטים רבים, נרכשו המכונות הראשונות, הוכשר המבנה בהליך מזורז והמפעל התחיל לעבוד בשנת 1965. עם זאת הוא לא נבנה ביום אחד ובמשך מספר שנים נרכשו מכונות נוספות ואף הורחב שטח הבניין. אבל תחילה היה צורך למצא שם למפעל. הוקמה ועדה של מספר חברים, הוצבה קלפי והציבור נקרא להציע שמות. הצעה אנונימית היתה: "**שפרית**" והיא שהתקבלה. רק אחר כך הודה **יהושע לוריא**, כי הוא שהגה את השם, אך נבצר ממנו כחבר ועדה להעלות הצעה בשמו. הרעיון היה: מילה קלילה וקליטה בעברית, המרמזת על שפופרות והיא גם קשורה לשפיר/משופר כרומזת על איכות המוצר. המפעל נקרא רשמית: **שפרית – בית חרושת לשפופרות ואריזות פלסטיק, קיבוץ ניר דוד**. לפי הסכם ידע עם חברת: Flax – France Valer.

המפעל עבד כ-18 שנים. היו לו גם שנים לא רעות מבחינה כלכלית, בייצור וייצוא מוצרים שונים, גם מעבר לים, בעיקר ליוגוסלביה. הוא התמקד בשפופרות, בקבוקי פלסטיק ופקקים. עבדו בו חברים רבים, רובם מבוגרים.

חלק מאריזות הפלסטיק, שיוצרו במפעל
[הצילומים מארכיון ניר דוד]

החברים בעבודת האריזה. בתמונה למעלה: פנקה שורר, בעבודה ליד המכונה בתמונה למטה: ראובן הוכמן ויהודה צימרמן. ה"נער" מאחור: שלמה מידה מצעירי המפעל דאז

בהמשך הצטמצם הייצור לפקקים בלבד, בעיקר עבור המפעל בשפיים ואחרים. בשלב מסוים, נרכשה מכונה חדשה גדולה, מסוג: "איליג", לייצור גביעי לבן ושמנת. לאחר מכן, במכרז גדול של משרד הביטחון, יוצרו גם כוסות הפלסטיק הכתומות, עבור הצבא. אותן כוסות בהן שתינו קפה/תה, שנים רבות.

החברים בעבודה.
שימו לב למערכת הקירור
המשוכללת, על השרפרף.
אין פלא שהם בגופיות, אחרי
הכל "קריר" אצלנו.
אבל גילוי נאות: המכונות
עצמן פלטו חום ולכן
הותקנה מערכת צינון
במרביית החללים.

הילדים והנערים באותם ימים, היו מעורבים מאוד בענפי המשק. הסתובבנו ונכנסנו לא מעט למפעל, ודאי למי שהיו לו קרובים שעבדו שם. עניין הבטיחות היה פחות דומיננטי והייתה אינטימיות מסוימת בין הקהילה למפעל. עם זאת פורסמה בקשה בעלון מהמטפלות והציבור בכלל, להימנע מביקורים בשעת עבודת המכונות. כתחליף חשבו על סיורים מאורגנים. אישית זכורים לי ביקורים רבים, בעיקר אצל דודי שעבד במפעל. נסענו גם להוביל סחורה, פקקים לשפיים, במרצדס הצהוב. בגמר כל מחזור/ סדרה, של ייצור כוסות כתומים לצבא, נערך "טקס" בדיקת איכות "מדעית": לקחו כוס פלסטיק, הפכו על צידה וזרקו לתקרה. הכוס נפלה לרצפה. אם נותרה שלמה, מחזור הייצור תקין. אם נשברה, יש לפסול אותו לאלתר... אני זוכר פעם ערמות גדולות מאוד של בקבוקי פלסטיק צהובים, ארוזים בשקים ומרוכזים בחוץ בצד הצפוני מזרחי של המפעל. לא זוכר אם היה זה יצוא מוצלח או למרבה הצער, משלוח שנפסל על ידי הלקוח.

משלחת אורחים חשובים, ככל הנראה מיוגוסלביה, מברכת את פולה אייזנברג באמצע העבודה

השנים חלפו והמפעל הצטמצם ונקלע לקשיים כלכליים רבים. באותן שנים התייחסו מעט לסקרי שוק ומוצרים עתידיים וכאשר מוצר מסוים הצליח, הסתמכו עליו יותר על המידה. כאשר יוגוסלביה הקומוניסטית, נקלעה לקשיים עם מטבע זר, חדלו לרכוש סחורה. נראה כי הגישה הראשונית, של השקעה לא גדולה מדי, מכונות פשוטות ולא מאוד חדישות, תחרות קשה עם מפעלים בארץ ובעולם וירידה כללית ברווחיות של מוצרי פלסטיק, חילופי מנהלים תכופים וקשיים דו כיווניים בכוח אדם, כלומר: המפעל התקשה למצא צעירים לעבודה במכונות הגביעים ואף מנהלים לטווח ארוך – ומנגד התקשה לספק עבודות פשוטות למבוגרים ומוגבלים פיזית, אחת הסיבות להקמתו. נוסף לאלה השפיעו גם גורמי שוק כלכליים בארץ ובעולם שהביאו בסופו של דבר לסגירת המפעל בשנת 1983.

עם זאת גם המפעל הזה על שנותיו הטובות ואלה שפחות, שייך ונחרת היטב בנוף ילדותנו. לאחר סגירתו פעלו באתר מפעלים קטנים שהעסיקו מבוגרים במלאכת יד ו"דפדפת" שהייתה קשורה למוצרי ניר עותק ומשרדי הנהלת החשבונות והמשק.

כיום שוכנים בבניין המפעל: סטודיו: "עולם התנועה", נגריה, מחסנים ומשרדים.

תודה ליהודית איל וארכיון ניר דוד, לשלמה מידה ולכל אלה שהעלו מזיכרונם מאותם ימים רחוקים.

"על המדרכה" – מדור חדש שמחבר שם לפנים

עם שירה סבר

שירה, אמנם אני שוכבת לצידך בפילאטיס, אבל לטובת הרבים שלא, ספרי מי את? אני שירה, בת 23, במקור ממושב "מי עמי", הגעתי הנה לפני שנתיים לעבודה בגיל הרך. השנה הייתי צריכה להתחיל ללמוד ב"תל חי". ב-7 באוקטובר פירקתי את הדירה שלי כאן ועליתי צפונה. המלחמה פרצה ובאותו היום חזרתי לאותה הדירה וחזרתי לעבודה. המכללה סגורה כל השנה והלימודים מתקיימים בזום. אני מסיימת שנה א' בעבודה סוציאלית, והלימודים בזום מאפשרים לי גם לעבוד במקביל. גם השנה הבאה תתנהל פחות או יותר בצורה הזו.

איך ניר דוד?

וואו, זכיתי לקבלת פנים יוצאת דופן בקיבוץ; אני רואה אותו כביתי. אני נשארת כאן בסופי שבוע, מוזמנת לארוחות שבת אצל כמה וכמה משפחות, מרגישה חיבוק מהקהילה וחיבור לצעירים. אני מחפשת את חיי הקהילה, הולכת לערבי תרבות ולוקחת חלק בחיי הקיבוץ.

שאלה ניר דוידית; כמה זמן לקח עד שאירגנת לעצמך אופנים? שלושה ימים! התחלתי לעבוד בגן ניצן ושם **מירי אריאלי** החמודה בעולם, זיווגה אותי עם אופניים שהיו זקוקים לתיקון קל, ומאז הם אצלי. כבר הספיקו להעלים אותם אבל גם להחזיר.

באיזה עוד Facilities את נעזרת בקיבוץ?

בספרייה אני משתמשת הרבה, את הפא"ב אני חונכת, אני מגיעה כמה שיותר פעמים בשבוע לפילאטיס אצל **קרן**, דבר ששינה את חיי לטובה, לחדר האוכל, לסדנת האופנים של **סתיו**, לכלבו כמובן ... אני חושבת שיצא לי לבקר בכל המקומות.

איזה מקומות את אוהבת במיוחד בניר דוד?

אני מאוד אוהבת את פינת האסי שלפני בית הקברות, עם המזח המאולתר [מול הבית של משפחת חן]. בשבתות אני באה לשבת שם ברגוע עם ספר. אני אוהבת כמובן חופים נוספים, אבל הפינה הזו טבעית ושקטה. פינה טובה להיות עם עצמי.

אני אוהבת מאוד את החצרות בקיבוץ [של בתי מגורים, לא של הגנים]. כשבאים לבקר אותי אני לא מראה את האסי, אלא עושה לאורחים סיור חצרות. מבקרת אצל **שרגא דבורקין**, **יגאל בן גיאת**, משפחת **גינת** – אנשים יצרו כאן חצרות משגעות ללא גדרות, שלא רואים בכל מקום.

שירה, מה התכניות שלך להמשך?

אני ממשיכה ללמוד ולעבוד במקביל. אין ספק שהחוויה הסטודנטאלית נפגעה. אבל אם לא בתל חי, ניר דוד היא תחלופה הוגנת. יש בקיבוץ עוד סטודנטים מתל חי שחזרו הנה, ולפעמים נפגשנו בספרייה ל- WE WORK. בכלל הספרייה הצילה אותי, בתקופות המבחנים. היא סיפקה לי מרחב נקי מרעשים. מבחינתי, ניר דוד הוא הבית.

בהצלחה, שירה היקרה

סמדר יחיאלי

עידו גופר – Slow tourism

סנוב – במפל עמל כבר היית?

"מפל ע-מה???"

זאת הייתה תגובתי כאשר נתקלתי בראשונה במונח הזה "מפל עמל" באחת מקבוצות הטיולים בפייסבוק שבהן אני חבר. את נחל עמל, הלא הוא האסי שלנו, אני מכיר די טוב ואלא אם מישו החליט לקרוא לאחד המפלים בסחנה בשם, אני לא זוכר שיש בו איזשהו מפל. מודה שמאוד הסתקרנתי והחלטתי שאני חייב להבין מה הוא אותו מפל מסתורי ואיפה הוא נמצא.

שיטוט קצר במרחבי הרשת הראה שהמיקום של אותו מפל נמצא באזור החיבור של ערוץ נחל עמל קדום אל נחל חרוד לא הרחק מהקנטרה. חמוש בתרמיל ישן, מפה ומימיה (טוב, את המימיה המיתולוגית החליף שלוקר מודרני) יצאתי לחפש את המפל "הסודי" ואכן, בסופו של הערוץ, ממש כמה מטרים לפני שנחל עמל נשפך לנחל חרוד התגלתה בפני בריכה שמימיה צלולים ומפל קטן שגובהו כמטר וחצי נשפך אליה בפכפוך שיכול להחיות מתים, או לפחות מתים מחום עמק בית-שאני טיפוסי ליום קיץ בצהרים.

המפל והבריכה התגלו על ידי חיים חבשוש – דמות ידועה בקרב קהילת המטיילים ואחרי הפרסום בבלוג הטיולים שלו נפוצה השמועה במרחבי הרשת, עד שלאחרונה הפכה יעד מרכזי למטיילי קוביות בבטן ומטיילות ביקיני אשר חושקים בתמונה לאינסטוש וסרטון בטיק-טוק.

עכשיו, מאחר שבעברי כמה שנות מדגה, ואני זוכר שבערוץ הזה זרמו מי השאריות של הבריכות, התפלאתי מאוד לראות שם מי טורקיז תכולים. בבירור קצר אצל מנהל המדגה הסתבר, שבעקבות פרויקט השבת המים לטבע ושיקום נחל עמל קדום, נעצרים היום מי הבריכות מול מגדל התצפית שבמרכז נחל עמל קדום ומשם מוזרמים במורד הנחל מי האסי שמגיעים לשם דרך התעלה שמביאה את המים לבריכות מסילות. הערוץ עצמו מוגדר כאקולוגי – הוא מלא צמחיית נחלים ואינו מאפשר רחצה, אבל כשהוא יורד אל נחל חרוד נוצרו שם בריכה ואותו מפל נסתר.

בעלון האחרון התבשרנו על ידי רכז המשק **יפתח רונן** כי בקרוב תוסדר זרימת מי הבריכות שלא דרך ערוץ נחל עמל קדום וכך יזרמו מי הנחל ברציפות, מהנביעה בסחנה ועד לנחל חרוד. במהרה בימינו אמן. ולסיום – במשפחתנו יש נוהל שכל פעם שאנחנו חוזרים מטיול לאיזה מעיין קטן, בריכה נידחת או מפל נסתר – ורואים את האסי במלוא הדרו, אנחנו תוהים למה בכלל יצאנו ולא עשינו את הקמפינג בבית. אז עכשיו נוכל לטייל גם לבריכה נידחת וגם להתרחץ במים מהבית ... ואם גם אתם מחליטים לטייל למפל עמל – אנא קחו איתכם את האשפה לפח הקרוב בחניון הקנטרה כדי שמפל עמל לא ייראה כמו מפל אומלל.

צילומים: עידו גופר

מפרגנים לכם

עמרם, עמרם האיש והאגדה!

תמיד נקרא אל הדגל.

איזה מזל שיש לנו אותך!

אתה אדם נדיר, מסור ועם מחויבות ברמת שליחות אישית, לתרבות והן לדגלים.

זכינו בך, תמיד נכון להתייצב לכל מטרה: לסמן שטחים, לסחוב, לנהוג, לקטוף

שיבולים, והכל באהבה אינסופית.

על כך נרצה לומר לך תודה.

נעמה קול, ענת שורץ

אם יש בקיבוץ בחור עם לב העשוי מזהב, אולי תוכלו לנחש ואולי גם לא...

כי הכל הוא עושה בשקט בשקט הס.

אך בשביל שנוכל לפרגן נצטרך לחשוף את שמו... **עומר טייכנר**.

אין דבר כזה שעומר אומר לא, תמיד אפשר למצוא יחד פתרונות קסם לכל בעיה.

תודה שאתה נכון לסייע בכל מה שצריך ותודה ענקית על שיתוף הפעולה עם

התרבות.

נעמה קול, ענת שורץ

מפרגנים לכם

אני רוצה לפרגן (בגדול) למתנדבת הסידרתית, לזו שזה מרגיש שהיא נולדה כאן מרוב שהיא מתאימה כמו כפפה ליד לקהילה, והיא בכלל שחקנית רכש (תודה לעידו) – לאה שוורץ.

הנה רק הדברים שאני יודעת עליהם, שיש לה יד בהם (ובטוח שיש עוד): אחת מיוזמות ואחראית עד היום על הקרסולה שהיא ללא ספק המקום הכי טוב בעולם. אם נרחיב – בזכות המיזם הזה הרבה הורים בקיבוץ יכולים לחסוך הרבה כסף בבגדי ילדים ובמקום לקנות במאות שקלים מכנסיים שעוד חודש לא יתאימו, אנחנו זוכים להעביר אחד לשנייה בגדי ילדים.

היא בצוות הספרייה, היא נאמנת תרבות, היא בצוות חיבוק של קהילה, היא מארגנת מפגשי נשים בחופשת לידה בכל יום חמישי בספרייה ובכללי – היא פשוט אחלה של בחורה וכיף לכולנו שיש לנו את לאה פה. אז לאה, שבטח תגיד לי שפידחתי אותה, קבלי פירגון אמיתי מכל הלב כי באמת מגיע לך.

מעין קרונר

לד"ר סאמר ולשני אברמסון

צוות מרפאת השיניים שלנו – זכינו בכם: מקצועיים, איכותיים, אדיבים מודה לכם, בתור "לקוחה כבדה" (לצערי), אני פוגשת אותכם הרבה וחשוב לי לספר לציבור.

סמדר יחיאלי

נעמה קול וענת שורץ – תרבות חודשים יולי – אוגוסט

אוגוסט של כוכבים בשמי ניר דוד וחובות אחרונים מאירועי התרבות בחודש יולי.

מגמת אירועי הספורט עולה מדרגה נוספת עם תחרות הדיסק גולף הראשונה. מטרת המשחק לקלוע לסל במעט זריקות ככל שניתן! מפיק ומארגן התחרות – **תומר מורגן**.

ושלושת המנצחים: **דניאל מגס, סער איזמירלי ואדר איזמירלי** שקטף את המקום הראשון!

גדשנו את המדגרה, למופע נפלא של עודד צפתי "תמיד בתפקיד מלך", סיפור חייו ויצירתו של יוסי בנאי, גדול האמנים הישראלים של הדורות האחרונים.

סיפור קצר על יוסי בנאי שסיפר יובל בנו:

"בעוונותיי, הייתי תלמיד לא טוב. הלימודים לא כל כך עניינו אותי, והברזתי הרבה. כשהייתי בכיתה ט', זימנו את הוריי להנהלת בית הספר. ציפיתי לנזיפות מכל הצדדים. המנהל הקריא את הציונים שלי – הכול בלתי מספיק או עובר בקושי. אפילו בהתעמלות איבדתי עניין, ואני דווקא אוהב ספורט. המנהל אמר להם: לצערי, אני לא רואה שום עתיד לילד הזה, אני לא חושב שהוא יצליח במשהו, גם כשיגדל. אני לא רואה שום אפשרות שהוא ימשיך בבית הספר.

היתה שתיקה בחדר. עברו עלי רגעים קשים, פחדנו אז מההורים, לא כמו היום. ואז יוסי קם, ואמר למנהל: אני מודה לך על השיחה הזאת, אבל גם אנחנו לא חושבים שיש לילד שלנו עתיד בבית הספר שלך. אין לנו שום רצון להיות במוסד הזה. ולי הוא אמר: יוב, הולכים. יצאנו החוצה, והוא אמר: לא רק שיש לך עתיד, יהיה לך עתיד גדול. תעשה את מה שאתה אוהב, ותאהב את מה שאתה עושה, ושילך לעזאזל בית הספר הזה.

מה שאני קיבלתי בבית – המוזיקה ששמעתי, הספרים שקראתי – היה שווה הרבה יותר מכל בית ספר. הרגע ההוא הולך אתי כל החיים".

ולסיום החודש – "זאפה וגנר".

הופעת קיץ חגיגית בחצר ביתם של **משפחת וגנר**. על מחצלות על הדשא כשרוח נעימה מלטפת ומעלינו השמיים ... הקשבנו, שרנו ומחאנו כפיים לקולות המרהיבים של הבנות ולצלילי כלי הנגינה אשר המנגנים בהם מנגנים בכישרון אינסופי. היה ערב של קסם משפחתי.

וליערה שבינתיים כבר הספיקה לצאת לשנת השירות, נאחל הצלחה והנאה!

פצחנו את אוגוסט ברחצה לילית, חוויה של ערב. הבריכה התמלאה גלגלים, ילדים והורים, כולם נהנו מקרטיבים בשלל צבעים וטעמים.

הוגשה בירה צוננת בחסות הפא"ב ונקניקיה לוחטת בלחמנייה בחסות פודטראק הרס"ר. תודה לארנון רוטמן שהציל אותנו.

ואז הגיע תורו של "ליל הכוכבים" – ערב ייחודי לכבוד מטר המטאורים. הקיבוץ התמלא תחנות מאירות, מוזיקה, שמיים וכוכבים, חיות וחיוכים.

הצטרפנו לחוויית חקלאי הלילה – נסיעת שטח רכובה אל תוך מרחבי העמק. משפחות עם נהגים משקיעים: אורי שרמן, הנק, עמית קרונר, אלון רבטל, אורון רבטל, חגי סגל, יונתן ביכובסקי, יואב להב, עשהאל ויינר, עיתי קרונר, גונן בהיר, שגיא שדמי, דורון טובין ויפתח רצון.

בפארק המתין לנו צ'אי מדהים, היישר מהודו ומנגו טרי ממטעי הקיבוץ, בחסות הגד"ש. כל זה הוגש לנו באהבה ובמסירות ע"י גדי ורולקר, אשר אינדיך וצוות מתנדבים צעירים שעזר בשטח.

תחנת טלסקופים מרשימה הוקמה ומרביתנו זכינו לצפות בפלאי שמיים. ממי ארזי היה שם גם, ליווה ודאג לסדר הטוב.

תופסי הטרמפים עלו על השאטלים שיצאו מהרמפה והגיעו ליעד בזכות עמרם שורר, רון אשכנזי, אמנון טובין ואמיר נפתליס.

שיחקנו כדורעף כוכבים שאורגן ע"י הנעורים בשיתוף ארנון רוטמן.

חווינו הדרכת לילה על חיות ומצלמות עם עידו גופר וחיפשנו קיפודים וחיות אחרות עם המדריך הסייר איל עדי.

חובבי הטכנולוגיה והצילום נהנו מסדנת צילומי לילה בהפקת אתי חן ברייר.

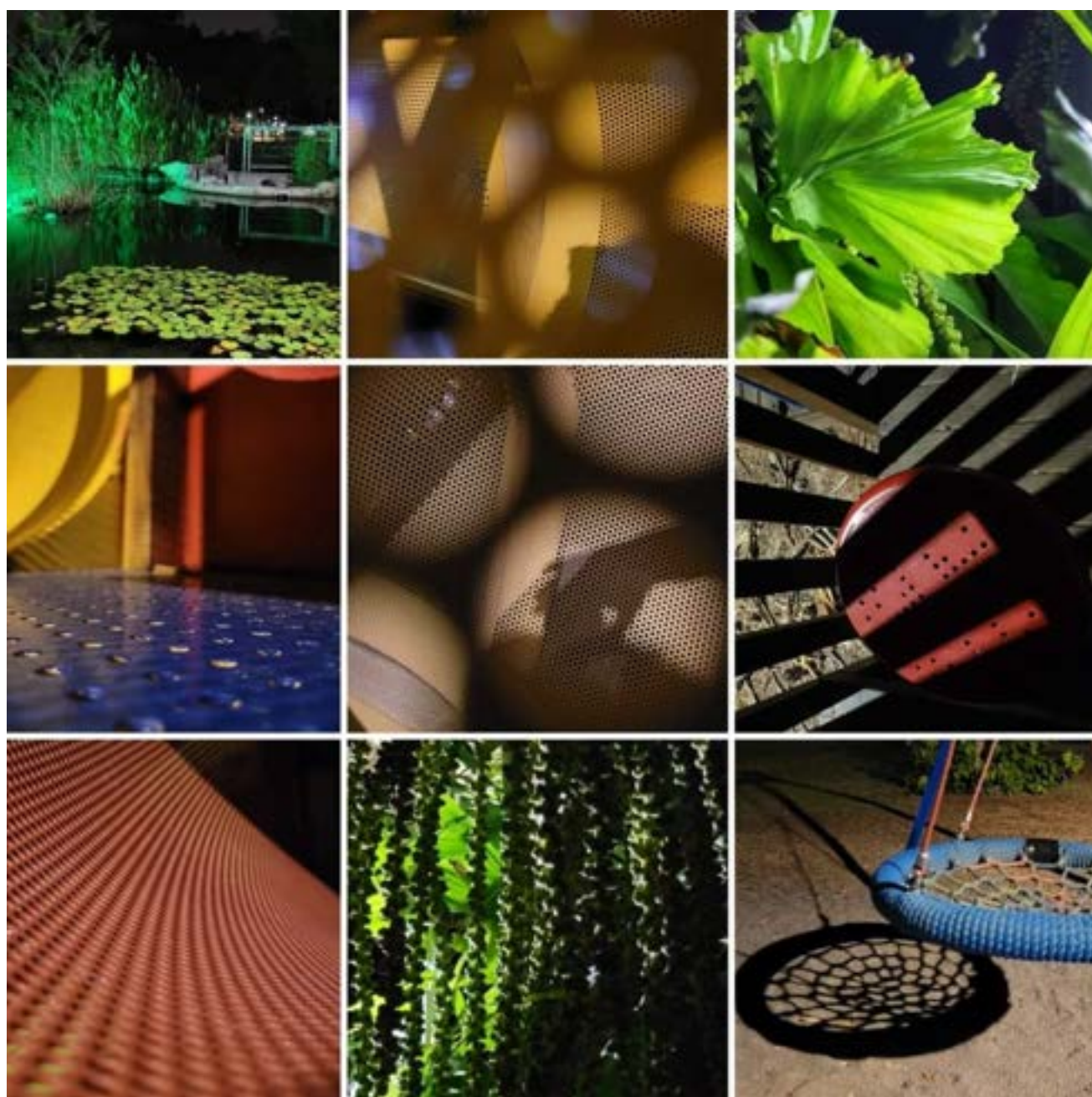
אתי חן ברייר - רב הנסתר על הגלוי

בליל הכוכבים קיימתי מפגשי צילום קיצי לאורו של הלילה? הפנס? הירח?

ללילה יש קסם מיוחד ועוד יותר מבעד לעדשה.

למדנו על עקרונות בסיסיים לצילום בלילה ויצאנו לצלם בבריכת הדגים שמוארת באור ירוק, המשכנו עם צילום לאור פנסים, תרגלנו כיווני תאורה שונים ואיך אפשר ליצור עולם שלם, חדש ומסתורי באמצעות תאורת הפנס והמצלמה. סיימנו עם תאורת שרשראות של נורות קטנות שמגבירות את הקסם כשמצלמים מקרוב והפוך.

היה כיף ומאוד מעניין, נתראה בשנה הבאה, אתי

אתי חן ברייר

צילומים נבחרים מהפעילות בהנחיית אתי חן ברייר

רע יפה

יעל מרום, בת 8

נגה אינדיך, בת 15

שמי אריאל חן ואני אוהבת לצלם מגיל צעיר מאוד.
אני מצלמת הרבה עם אתי שהיא דודה שלי.
הפעם הצטרפתי למפגש בלילה וגיליתי עולם שלא
הכרתי קודם. במיוחד אהבתי לצלם עם הפנס.
בתמונה הארתי עץ גדול מלמטה, מגובה הדשא. חלק
מהעץ קיבל יותר אור והפך ללבן וחלק פחות ונשאר
בצבע חום.
אני אוהבת את מה שיצא לי בצילום.

אריאל חן, בת 11

מליסה גופר

אליעד חן בן 6 +

עמית ותמיר אלחיאני מחניטה מצלמים

אריאל חן, בת 11

מליסה גופר מצלמת

נגה אינליץ, בת 15

פינקו אותנו במטעמים: הפא"ב, "ענבל וטעמים" ו"חיוך מתוק".

הנעימו בנגינה ושירה:

רולנד ואייל צרפתי, נמרוד, אדווה ויערה, וחברי הג'אם סשן: מושיקו גרינברג, רונן ויטמן, הדר ברקוביץ ואייל צרפתי. אתם מוכשרים אחד אחד!
נירקול הגבירו ושמוליק פינק במשאית המוזיקה.

נסיים בתודה ענקית לצוות: עידו גופר, אייל עדי, גלי אשכנזי והילה דגני.

עוד באוגוסט:

נפגשנו לשיחה עם שרון שרעבי, אחיהם הצעיר של יוסי שרעבי ז"ל ואלי שרעבי שעדיין נמצאים בשבי החמאס. הייתה זו שיחה מרתקת, סוחפת ומרגשת, הלוואי שכולם ישובו לביתם בשלום. 🧡
נהנינו מסרט מדליק לילדים מבית היוצר של המיניונים, "סיפור הברווזים". אם עפים מגיעים למקומות נפלאים. לאחר הסרט הלכנו להשביע את רעבוננו בארוחת הערב הטעימה בחדר האוכל.

יצאנו בפרויקט חדש "סינמה שמוש" מבית היוצר של אמנון שמושקוביץ, בו יוקרן סרט בבית התרבות וישולב בהרצאה טרום ההקרנה.

ועוד בחודש אוגוסט:

הוחזרה עטרה ליושנה ויצאנו לדרך עם אליפות שחמט והרשמה מרשימה עד אפס מקום. כתב אליהו פז: "את אליפות השחמט הראשונה ארגנתי לפני כ- 60 שנה, באמצע שנות השישים של המאה הקודמת. המנצח היה **אלי רבטל** ז"ל, אביהם של **שרון, אלון, אורון וארנון**, שחלקם טרם נולד באותו זמן. אלי שבנערותו שיחק במועדון השחמט בתל אביב, היה אלוף צה"ל, טרם הגיעו לקיבוץ. באותה אליפות נערך גם משחק סימולטני (בו זמנית) נגד 10 חברים. לא זוכר את התוצאות של משחקים אלו". כיבד אותנו בנוכחותו ושפט יאיר קמבר, אלוף השחמט של התנועה הקיבוצית. את האליפות הנוכחית בחסות הרס"ר ניצחו **גל גרינברג ושי מלכין**, ברכות!

ובעניין זה, מהארכיון

1965 אליפות שח בתל עמל

עם פתיחת המועדון לחבר נוצרו התנאים האידיאליים לפעילות בתחום השחמט בקיבוץ. ביוזמת אליהו פז התארגן מחזור משחקים לקראת אליפות הקיבוץ. הדבר מעורר עניין רב (גם בקרב ילדי חברת הילדים) ומשתתפים באליפות רבים מחברי הח"ץ שיש להם כל הסיכויים לתפוס עמדות. בינתיים צועד בראש אלי רבטל.

1965 אלי רב-טל אלוף שחמט תל עמל

במשחק קשה וממושך ניצח אמש אלי רב-טל את השני אחריו מבחינת ההישגים, אלי אשכנזי. השלישי הוא יצחק חמצני. בזה נגמרה אליפות השחמט בתל עמל שנמשכה כחודש ימים וריכזה את תשות ליבו של חלק ניכר מהציבור. השתתפו כעשרה חברים במבצע ספורטיבי חשוב זה שבא לעודד את השחמטאים להמשיך ולהגיע להישגים נוספים.

1986 חוג שחמט לילדים

לפני שבועות מספר הסתיים להנאתנו הרבה חוג שחמט לילדים והורים. במשך חמישה סופי שבוע אינטנסיביים למדו, שחקו, חשבו והשתעשעו כ- 25 ילדי והוריהם בספורט המוח המופלא הזה ששמו שחמט. את החוג העבירה אמנית שחמט בשם אווה ברשטיין, עולה מבריה"מ ששמה לעצמה מטרה להנחיל לילדים בארץ את אהבת משחק השחמט בו היא רואה אמצעי נפלא לפיתוח אמצעי נפלא לפיתוח החשיבה, הריכוז והדמיון. היא עשתה זאת בהתלהבות ובמרץ בלתי נלאים, תוך דרישה למשמעת, דיוק ורצינות רבה. כולנו, ילדים והורים, נפלנו בקסמיה ורוב המשתתפים היו מאוד מרוצים. לסיום החוג ערכנו חגיגה קטנה בה קיבלו הילדים תעודות "השחמטאי המצטיין". נקווה שהילדים ימשיכו לשחק ולאהוב שחמט.

משחקים בשחמט, 1986

מקדימה: ריק מגס ובנו יובל

מאחור: לייבוש (היה רופא שיניים שגר אצלנו) ובנו

משקיף: זכריה מוזר

[ארכיון ניר דוד]

ובספטמבר, לקראת השנה החדשה נציין התחלות חדשות נוספות.

נחגוג פתיחה רשמית של בית התרבות ונשיק את הספר "בין הגלבוע לאסי" שכתבה יוני צין
ובו סיפורים לילדים מראשית הקיבוץ.

ויש עוד למה לצפות – מופע מוזיקלי של מיטב הכישרונות בשירי אהבה ונוסטלגיה.

נאחל חזרה לימים של שקט ושגרה.

ענת שוורץ ונעמה קול

התחילו השקיעות המדהימות; כבר יש עננים בשמים, הסתו מתקרב

מזל טוב לילידי חודש אוגוסט

עמליה יכין בת 80

אמא שלנו

במלאות לך 80 קיצים, אנו רוצים לאחל לך את כל הטוב שניתן, ולהודות לך על מי שאת עבורנו – אמא וסבתא שלימדה אותנו להאזין לציפור ורחש עלים ברוח, שיודעת את סוד ההנאה מניחוח של פרח, שאוהבת להקריא ולשיר לנו ובוחרת תמיד לראות את היפה שבעולם ואת הטוב שבחיים.

מאחלים לך הרבה בריאות, שמחה ושלווה.

אוהבים מאוד – אסף, ילדייך והנכדים.

גבריאל גולדשטיין בן 60

מה אתה מאחל לקהילה בה אתה חי?

כשהגעתי הנה לפני 20 שנה, הקהילה הייתה יותר הומוגנית, והיום יש בה יותר קצוות. אני מאחל לקהילה לחזור ולהיות יותר סולידרית, עם מכנה משותף ואמון.

מה אתה מאחל למשפחה?

דבר ראשון, אני מאוד מרוצה מהמשפחה שלי (הם פחות מרוצים ממני). אני מאחל ל**מרטין** שיצא מעזה. הוא לוחם שם הרבה זמן. עזבנו את ארגנטינה בגלל השלטון ואני מאחל לכל המדינה שהמלחמה תגמר והשלטון יתחלף.

מה אתה מאחל לעצמך?

אני מרוצה מאוד מחיילי, אני בריא, יש לי משפחה בריאה וחברים טובים. אני גר במקום הכי יפה בעולם (היה עוזר אם היה פחות חם ב-5 מעלות). בכל בוקר אני מסתובב בקיבוץ ורואה פרחים חדשים, ילדים שמחים, רוכבים על אופנים לתחנת ההסעה. לפעמים אני מרגיש שאני חי בסרט, חסרה רק המוסיקה. שיימשך ככה!

מתן בז'רנו בן 50

מה אתה מאחל לקהילה בה אתה חי?

ניר דוד זה קסם. באמת שאין דברים כאלה. אני עדיין מצליח לנסוע בקיבוץ ולא להאמין עד כמה המקום יפה. אני מאוד שמח מהתחזקות וגדילת הקהילה בשנים האחרונות, ומאוד שמח על המשפחות החדשות שמגיעות.

אני חושב שההשקעה בנוי ובמערכת החינוך הכי משתלמת.

אני מאחל לקהילה שיוחזרו ארוחות הבוקר והערב בחד"א. והבהרה: ברז סודה אמיתי צריך להיות ליד תאי הדואר (בחוץ).

מה אתה מאחל למשפחה?

לאמא אני מאחל עוד הרבה שנים של בריאות, ולמשפחה שלי הרבה חוויות משותפות. לילדים שיגלו את דרכם בעולם, יש להם פה ילדות נפלאה. וכמובן ליהודית, שכבר יותר נירדוידית ממני, שתמשיך בדיוק באותו הכיוון.

מה אתה מאחל לעצמך?

בסוף הקלישאה מנצחת: בריאות...

מעבר לזה אני מאחל לעצמי תמיד להצליח למצוא ולעשות את מה שאני אוהב באמת. לראות את הדברים בצורה יותר חיובית, ולא להשתעמם מהחיים.

גלי עסיס בת 50

גלי אהובה

אישה מלאת השראה ורגישות, יצירתיות וכנות.
אשת משפחה, בת זוג ואמא גאה, דואגת ואוהבת.
חברה שתאמר את מה שמרגישה וחושבת, וגם אם לא תגיד, אפשר לראות עליה את האמת.

מאחלות מכל ה♥

שתשמרי על האיזון הנכון בין כל המחויבויות והדרישות שמסביב.
שיהיה זמן משפחתי וחופשות מהנות לרוב.
מפגשים משמחים עם חברות וחברים.
וגם שבכל החגים כולם יעמדו בשקט בזמנים.
שתשמרי על האופטימיות והפרופורציות
ושכל משאלות ליבך יתגשמו.

ובסוף-בסוף, ברכה שאי אפשר שלא לאחל כשמברכות אותך ושבטוחות שגם את מאחלת יחד איתנו♥:
שכל החטופים והחיילים יחזרו הביתה במהרה בימינו. אמן.

החברות

נדב שלם בן 10

לאיזו כיתה אתה עולה ואיזה תחום בלימודים הכי מעניין אותך?

אני עולה לכיתה ה' ואני הכי אוהב ספורט בעיקר כדורגל 🏈

מה אתה אוהב לעשות בזמן הפנוי?

בזמן הפנוי שלי אני בחוג כדורגל. השנה אני מקווה להתחיל לשחק בליגה. ואני

מאוד אוהב נגרות וגם בחוג נגרות כל שבוע.

מה אתה מאחל לעצמך ליום ההולדת?

אני מאחל לעצמי להמשיך לטוס עם המשפחה לטיולים ושיהיה לי כיף.

נולד באוגוסט 2024 במזל טוב

זה איתן רבינוביץ; נעים להכיר

מזל טוב לתאיר וטל לרגל בואו לעולם

של בנם הבכור, איתן

שנולד ב-23.8.2024

מזל טוב לסבים ג'יין ואפרים

מזל טוב לדודים קרין ותמיר

ולכל המשפחה המורחבת

שמחים עם כולכם.

מה שבקצה השני... מדור חדש בעלון מבקש לצוד את סופי הסיפורים

רוני היי, את מפרסמת במקומי כל שבוע את מועדי ההפגנות באיזור שלנו בשבתות. זו משימה שלקחת על עצמך?

23:12 ✓✓

כמה חודשים אחרי שהתחלנו להפגין על נסיון ההפיכה המשטרית, פנו אלי מספר אנשים שאפרסם, היות והייתי מחוברת למספר קבוצות בעמק והם לא. כמובן שעשיתי זאת בשמחה. כשחזרנו להפגין אחרי היציאה מהלם ה-7.10 החלטתי להמשיך כדי לא לתת לאנשים לעצום עיניים, אפילו שאני יודעת שמי שיוצא להפגין כבר יותר משנה וחצי לא זקוק לתזכורות שלי. חשוב לי לצלצל בפעמון פעם בשבוע, אולי יותר בשביל עצמי...

אני יודעת שאת מושבתת כבר תקופה בגלל ניתוח בפרק הירך, ולא מגיעה פיזית להפגנות. יש לך דרך להתעדכן כמה מגיעים להפגנות השונות?

23:25 ✓✓

לא ממש. עד יוני יצאתי בעצמי עם הקביים ואז עברתי את הניתוח השני. ניר דוד היא באמצע שני הגשרים כך שיש לכל גשר את נאמניו ומתמידיו. וכמובן גם את פוקדי צומת הקיבוצים עם המפגש החשוב עם שותפינו הדתיים.

23:30

ועוד שאלה: את מפרסמת בקבוצה "פוליטיקה עכשיו". בקבוצה הזו התפרסמו הרבה דברים שהיו מאוד קשים להרבה אנשים. מה דעתך העקרונית על קיום קבוצה כזו?

23:34 ✓✓

תמיד יימצאו האנשים שינהלו וויכוחים בצורה לא מכבדת אבל האם בגללם נסגור אפשרות של החלפת דעות?

23:38

סמודי, הייתי שמחה שתראייני אותי בטור מיוחד על נושא ההפגנות בעמק מתוך רצון ליידע את יושבי הבית בדברים היפים שקורים כאן בעמק, וגם הזדמנות לפרגן למי שראויים לכך.

23:35

בהחלט ובשמחה. נפגש לשיחה על ההפגנות בעמק שלנו, בעלון הבא. תודה רוני, בריאות ואופטימיות, לך ולכולנו.

23:42 ✓✓

23:43

לזכר חברינו, הורינו ובנינו שנפטרו

בחודש אוגוסט אב – אלול

שם הנפטר	תאריך לועזי	תאריך עברי
מיכאל ליטבק	1.8.1948	ג' אב תש"ח
אסתר דרייסיגר	16.8.1952	כ"ז אב תשי"ב
צבי וינטרוב	6.8.1985	י"ט אב תשמ"ה
גדעון ולטרה	8.8.1985	כ"א אב תשמ"ה
סלה (שרה) ברקאי	2.8.1988	י"ט אב תשמ"ח
מלכה סער (ארליך)	3.8.1991	כ"ג אב תשנ"א
יוחאי הכהן	11.8.1991	א' אלול תשנ"א
סלה (שרה) עדן	26.8.1991	ט"ז אלול תשנ"א
יוכבד קרונלנד	3.8.1992	ד' אב תשנ"ב
מריאן ולדימירסקי	1.8.1993	י"ד אב תשנ"ג
נעמי היבשמן	3.8.1995	ז' אב תשנ"ה
שלמה מן	17.8.1996	ב' אלול תשנ"ו
מיכאל שפירא	11.8.1997	ח' אב תשנ"ז
בלה גולדוונדר	14.8.1997	י"א אב תשנ"ז
אור יפה	21.8.2002	י"ג אלול תשס"ב
רותי לבני	26.8.2002	י"ח אלול תשס"ב
יונה רפמן	21.8.2003	כ"ג אב תשס"ג
לאו הרצוג	1.8.2004	י"ד אב תשס"ד
רוז'ה פדרמן	31.8.2011	ב' אלול תשע"א
יוסף אפרתי	20.08.2015	ה' אלול תשע"ה
שרה מיצקין	19.8.2021	י"א אלול תשפ"א
גיורא דגן	2.8.2022	ה' אב תשפ"ב

תשבץ הגיון – הוריקן [אורי קלס]

6		5		4		3	2	1
					8			7
	12		11		10			9
			15			14		13
							16	
19			18					17
	22			21				20
		24		23				
		26						25

ה ג ד ר ו ת

מאונך

מאוזן

1. במה בהמה זה בול (4)	1. מהעיר או מהלחם (3)
2. רפי ואדן שהסתבך וחשש מכל דבר (7)	4. בזזר רק שם הוא מאיר (5)
3. + "9 מאוזן" זה הזמן שלהם להניף עליו דגל (4)	7. טורים משונים שהוכנו מראש (5)
4. יזם ששינה את איבר הנשימה (3)	9. ראו "3 מאונך"
5. קוק טרי הסתבך אך קיבל יחס הוגן (6)	10. רופאים חסרי צורה (6)
6. תו בתו זהו שקר אחד גדול (4)	13. הוי... מסביב לבית זה תחביב (4)
8. מטיפשים שחותרים איתם (6)	15. עכשיו התעוררה ועוסקת במלאכת יד (ש) (4)
11. ההר הירוק באמריקה (6)	16. מצומת שאחרי הרכב שנעשה בעצמו (7)
12. קצר בפז"ם לתנועה הנשית (7)	17. מנעול. בכי הקמצן (4)
14. בנו זול ויצא להם רוטב (6)	18. הנוי היא בירה אירופית? (4)
17. מוכן לשבש את התבלין (4)	20. נדמה לך שזה עץ במין שכזה (6)
19. הניד בראשו להשיב שמח (4)	22. + "24 מאונך" כסף ודלת יזוז (4)
21. תפס כיסא כשמצא בית (3)	23. צף על המים וזה אחרי שחטף בומבה (5)
24. "ראו 22 מאוזן"	25. נשאיר בהמה בנוב (5)
	26. זורם בעורקיהן (3)